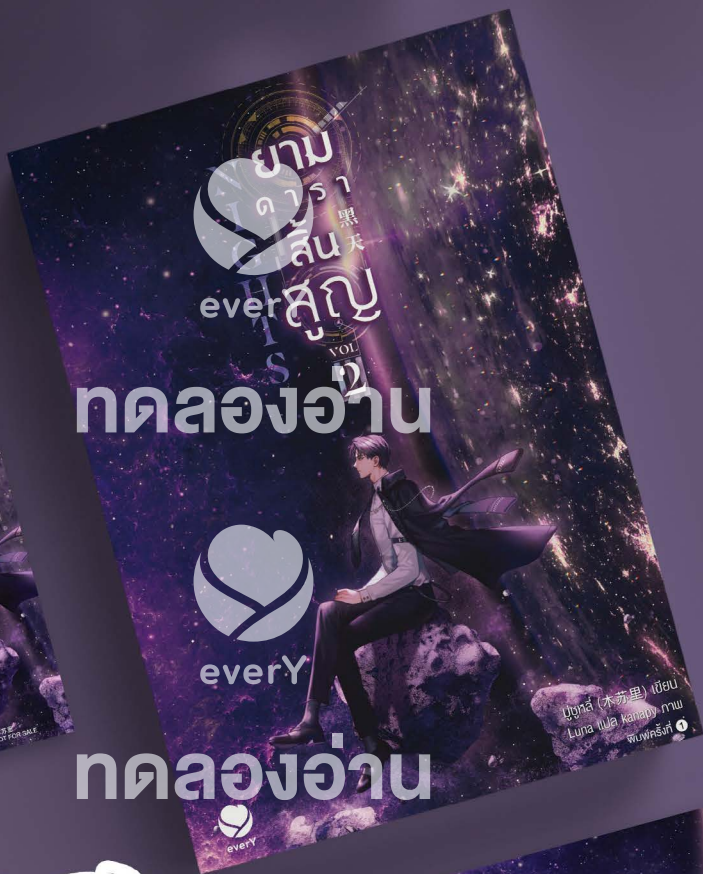

NIGHTS
ยาม
ดารา
สิ้น
ทุกสิ่ง
ทุกอย่าง
VOL
2
everY

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์วายได้ที่

 everY

 @everY_2015

คำนำ

ถ้าจะบอกว่าเรื่องราวใน 'Nights ยามดาราสิ้นสูญ' เล่ม 1 คือจุดเริ่มต้นของปริศนาการระเบิดของดวงดาว ในเล่ม 2 ก็ถือได้ว่าเป็นการค้นหากุญแจเพื่อไขปริศนานั้นให้ได้ หลังจากพวกของอุ๊ซึ่อตื่นจากการหลับไหลและออกเดินทางไปยังที่ต่างๆ พวกเขาก็ค้นพบว่าการระเบิดของดวงดาวนั้นน่าจะมีเบื้องลึกเบื้องหลังมากกว่าที่คาดคิด

ทั้งเรื่องที่ว่าใครคือคนที่สวมรอยใช้ช่องสัญญาณสื่อสารของอุ๊ซึ่อ ทั้งเรื่องเวลาที่คลาดเคลื่อน หรือเรื่องเขตกาลอวกาศที่สลับซับซ้อน กุญแจสำคัญที่จะไขปริศนาทั้งหมดเริ่มปรากฏออกมาให้พวกเขาได้รับรู้กันแล้ว แน่นอนว่าเรื่องพวกนั้นไม่ชวนปวดหัวเท่าการควบคุมไม่ให้ซ่าเอื้อ หยางก่อเรื่องก่อราว (รวมทั้งก่อวุ่นหัวใจ) เมื่อพวกเขาต้องประจันหน้ากับยานหมาป่าขาวซึ่งเป็นยานของกองอำนาจการความมั่นคง และคนในนั้นก็มีแต่ลูกน้องใต้บังคับบัญชาของอุ๊ซึ่อ!

อุ๊ซึ่อจะทำอย่างไรเมื่ออยู่ในฐานะคนกลางระหว่างหน่วยงานรัฐบาลกับนักโทษแหกคุก จะมัดตัวนักโทษแล้วส่งให้รัฐบาล หรือจะปกปิดสถานะของนักโทษคนนี้ พวกเขาจะค้นพบเบาะแสอื่นๆ อีกหรือไม่ และจริงๆ แล้วพวกเขากำลังมีชีวิตอยู่ในปีใดกันแน่ ไปติดตามกันต่อในเล่มได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์วาย

แนะนำตัวละคร

* เช้าเหิง

บุตรชายของเช้าตุน เป็นหัวหน้ากองกำลังรักษาความมั่นคง สนับสนุนเป็นการส่วนตัวกับอู่อ๋องจู้จกนิสัยใจคอ
กันดี ชอบพูดพาล่ามเป็นต่อย่อย ถูกปลุกฝังมาตั้งแต่
เด็กว่าให้จัดการอะไรด้วยตนเอง ใช้ชีวิตราวกับอยู่ใน
ค่ายทหาร เก่งการต่อสู้ คลุกคลีกับภัยอันตรายสารพัดมา
นานหลายปี

* ซิลด์ เฟิง

เจ้าหน้าที่โสมภพประจำสำนักงานหมายเลขห้าแห่งกอง
อำนวยการความมั่นคง เป็นลูกน้องได้บังคับบัญชาที่
อายุมากกว่าอู่อ๋องเกินสองเท่าและสนับสนุนกันมาก มัก
ทำเรื่องที่ทำให้อู่อ๋องอารมณ์เสียเป็นประจำ แต่อู่อ๋องก็มี
ความอดทนกับเขามาก รูปร่างอ้วนท้วน หัวล้าน

* โรเจอร์

หัวหน้าหน่วยคุ้มกัน เป็นหนึ่งในลูกน้องที่สนิทกับอู่อ๋อง
ตัวสูงใหญ่ ตีนส้นชอบทิ้งผมตัวเองเวลาตกใจหรือคิด
อะไรไม่ออก

* เอสเธอร์ คาเบล

หญิงสาวผู้มีผมหยักศกยาวสีน้ำตาลเข้ม เป็นนักวิจัย
วิทยาศาสตร์ในอดีตเคยฝึกทักษะในหน่วยฝึกพิเศษมา
หลายปี ฝีมือเก่งกาจ ตอนหลังถูกย้ายไปที่ศูนย์วิจัย
เพราะความสามารถด้านเครื่องกลอัจฉริยะกับ
เทคโนโลยีด้านมิติที่โดดเด่น

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต่างขึ้นจากจินตนาการของผู้เขียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

เนื้อหา มีประเด็นอ่อนไหวเกี่ยวกับความรุนแรง การฆ่าตัวตาย การก่อการร้าย

ประสบการณ์เฉียดตาย บาปแผลทางใจในวัยเด็ก

มีการกล่าวถึงอาการบาดเจ็บเรื้อรังและอาการป่วยทางจิต

การทดลองในมนุษย์ การตายอย่างสยดสยอง

ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อทางจิตใจ

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป

โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทที่ 14

อพาร์ตเมนต์ในวันวาน

ตลอดมาซ่าเอื้อ หยางเลือกทำหรือไม่ทำอะไรส่วนใหญ่อีกก็ขึ้นอยู่กับตัวเขาเองไม่ว่าจะทางตรงหรือทางอ้อม เขามักจะปล่อยออราบุคลิกดูดนและกดดันเช่นนั้นออกมาตลอดเวลา จนทำให้ตัวตนเด่นจนน่าตกใจเสมอ ต่อให้เป็นการช่วยเหลือเรื่องเล็กๆ น้อยๆ เขาก็ทำให้เป็นเรื่องอีกทีก็ครึกโครมได้อีกทั้งไม่เคยให้ใครมีโอกาสเจรจาล่วงหน้า

เขาเป็นคนที่อยู่นอกแผนการ ยืนอยู่ในตำแหน่งผู้ชมเสมอ และตัดสินใจจากอารมณ์ในตอนที่นั้นว่าจะสอดมือหรือไม่ ฉะนั้นต่อให้เขาช่วยอีกแรงก็ไม่มีทางถูกเรียกว่าพาร์ตเนอร์เพราะไม่มีพาร์ตเนอร์คนไหนที่จะทำตามอำเภอใจขนาดนี้แน่นอนยังไม่มีทางถูกเรียกว่าผู้ช่วย เนื่องจากคำว่าผู้ช่วยมักจะแฝงนัยอยู่ใต้อาณัติเล็กน้อย

ใครก็ตามที่รู้จักนิสัยของซ่าเอื้อ หยางคงจินตนาการไม่ออกว่าเขาในฐานะ 'ผู้ช่วย' จะเป็นอย่างไร รวมถึงข้อด้วย

อันที่จริงเมื่อครูนีเองตอนที่เจอ แปนกำลังกระตือรือร้นจัดสรรภารกิจอย่างคล่องแคล่ว ความกังวลรอบหนึ่งผุดขึ้นในใจของอู๋ซื่อ เขาถึงขั้นคิดไว้แล้วว่าถ้าซ่าเอื้อ หยางไม่ยอมให้ความร่วมมือแล้วก่อวุ่นกะทันหัน ควรจะทำอย่างไรถึงจะยุติสถานการณ์อย่างราบรื่นได้

แผนการนี้ถึงขั้นไม่มีคำสมมติอย่างคำว่า 'ถ้าหาก' ด้วยซ้ำ

ฉะนั้นเมื่อซ่าเอื้อ หยางทำภารกิจกับเขาด้วยดีในฐานะ 'ผู้ช่วย' คนหนึ่ง

อย่างสงบเสถียร จูชือก็มีความรู้สึกซับซ้อนขึ้นมาทันที

อารมณ์ความรู้สึกที่มีมากที่สุดคือความประหลาดใจ

ประหลาดใจที่ซ่าเอ้อ หยางมีอารมณ์เป็นผู้ช่วยให้ใคร ประหลาดใจว่ามีวันที่พวกเขาจับมือกันช่วยคน ไม่ใช่เพราะภารกิจและไม่มีจุดประสงค์อะไร แอบแฝง แฝงคนที่ช่วยยังไม่เกี่ยวข้องอะไรกับเขาเลยด้วย

ประหลาดใจที่ซ่าเอ้อ หยางมีเวลาที่ดูปราศจากความก้าวร้าวและความอันตราย...อย่างเช่นตอนนี้

นอกเหนือจากประหลาดใจแล้ว ยังมีความรู้สึกผิดที่อธิบายไม่ได้วูบหนึ่งด้วย เพราะก่อนเปิดประตูศูนย์หลบภัย เขายังจับดาตูซ่าเอ้อ หยางทุกฝี่ก้าวด้วยความระแวงและตั้งแง่

จูชือจับดาตูอีกฝ่ายอย่างเปิดเผย สายตาประสานกับซ่าเอ้อ หยางหลายครั้ง ฉะนั้นเวลานี้ต่อให้ไม่ได้อธิบายอะไร อีกฝ่ายก็น่าจะเข้าใจว่าจูชือแปลกใจกับเรื่องอะไรบ้าง

ซ่าเอ้อ หยางยิ้มรู้แน่นอน แฝงรู้ดีด้วย แต่ก็ยังคงถามประโยคแบบนี้ ความหมายโดยนัยนั้นเขาต้องคิดได้โดยไม่ต้องพูดอะไร

"ถามทั้งที่รู้อยู่แล้ว สนุกมากอะ" จูชือเดินตามหลังซ่าเอ้อพลางเอ่ยตอบ

ในโถงทางเดินไฟสีขาวดวงเล็กที่เว้นห่างเป็นระยะส่องสะท้อนร่างของพวกเขาเป็นเงาจางๆ แต่ละฝี่ก้าวของจูชือเหยียบลงบนเงาจางๆ ของซ่าเอ้อ หยางพอดี

"น่าสนใจแน่นอนว่าฉันไม่รู้ว่าคุณอยากพูดอะไร คุณรายละเอียดกันหน่อยดีไหม" พูดถึงตรงนี้ในที่สุดซ่าเอ้อก็หันไปเหลือบมองจูชือแวบหนึ่ง สีหน้าเหมือนจะยิ้มแต่ก็ไม่ใช่ จากนั้นสายตาก็มองลงที่พื้นก่อนทำเสียงจี้จ๊ะ "ไม่อยากพูดก็ไม่เห็นต้องเล็งเหยียบหน้าฉันขนาดนั้นเลย ที่รัก นายนี่เจ้าคิดเจ้าแค้นไปหน่อยนะ"

ตอนแรกจูชือไม่ได้สังเกตเท่า เมื่อซ่าเอ้อพูดแบบนี้ถึงพบว่าตัวเองกำลังยืนอยู่บนเงาของอีกฝ่ายพอดี เขาเงยไปสองวินาที สุดท้ายก็อดพูดแหวะไม่ได้

"ไม่ทราบว่าเป็นคุณท่านอายุกี่ขวบ"

"คนเคยเข้าคุกมาแล้ว หัวหน้าน่าจะรู้ว่าบรรลุนิติภาวะหรือยัง" ซ่าเอ๋อเอ่ยปากตอบพลางหันหน้ากลับไป เอาท้ายทอยเผชิญหน้ากับจู่ซือตามเดิม

"วันนี้ยาน่าจะกินยาผิदनาน" จู่ซือส่ายหน้า ฝึเท้ายังคงเหยียบอยู่บนเงาของซ่าเอ๋อ ทั้งยังแน่นยำกว่าก่อนหน้านี้ด้วย

พวกเขาเดินไปอีกระยะหนึ่ง เมื่อเดินจนสุดโง่งทางเชื่อมแล้วก็เดินขึ้นไปตามบันได

ซ่าเอ๋อเดินขึ้นไปถึงด้านบนก่อน ยืนเอียงตัวหลบตามองจู่ซือที่ยังคงเดินขึ้นมาตามขั้นบันได

จู่ซือหยุดฝึเท้าหน้าบันไดสามขั้นสุดท้ายแล้วเงยหน้าขึ้นมองอีกฝ่าย "ฉันอยากบอกว่า...ถ้าสมียอยู่ในสถานพักพิง นายก็เหมือนกินยาผิदनานแบบนี้ไม่แน่ว่าพวกเราอาจเป็นเพื่อนกันได้"

เหมือนซ่าเอ๋อจะรู้สึกคำพูดนี้น่าสนใจ เขาหัวเราะก่อนพูดตาคีย์ "นายผิดแล้วหัวหน้า ถ้าเป็นแบบนี้จริง นายน่าจะจำไม่ได้แม้กระทั่งชื่อของฉันเลยด้วยซ้ำ"

จู่ซืออยากเถียง แต่เขาคิดในใจครู่หนึ่ง น่าเสียดายที่พบว่า...สิ่งที่ซ่าเอ๋อพูดมีส่วนเป็นจริงมากกว่า

ดังนั้นเขาจึงได้แต่ยกไหล่ ยกเท้าก้าวขึ้นบันไดไม่กี่ขั้นสุดท้าย

เมื่อพวกเขาแยกแยะไกลกันอยู่ตรงนั้น ซ่าเอ๋อก็พูดอย่างสบายอารมณ์ คล้ายกำลังพูดล้อเล่น

"เลิกคิดได้แล้วหัวหน้า นายกับฉันไม่มีวันเป็นเพื่อนกันได้"

จู่ซือย่นเสียงเย็น "งั้นก็เยี่ยมไปเลย"

"เป็นไง หัวหน้าจู่คนปากไม่ตรงกับใจ รู้สึกเสียดายใช่ไหมล่ะ" ซ่าเอ๋อขยิบตา

จู่ซือตอบไล่ให้อีกฝ่ายด้วยสีหน้า 'นายตื่นเถอะ' จากนั้นก็เดินอ้อมเขาไปข้างหน้า

เมื่อเดินไปถึงหน้าประตูเขตอพาร์ทเมนต์ เครื่องสื่อสารของจู่ซือก็ดัง

ที่หนึ่ง

เขาล้วงออกมาดู เป็นข้อความจากถัง

ข้อความบอกว่าเปลี่ยนวิธีลงแล้วสรวด์ ในที่สุดเขาก็พบ 'วัตถุลอย' กลุ่มหนึ่งใกล้เศษเสี้ยวดาวเคราะห์นี้อยู่ตรงข้ามกับเศษเสี้ยวดาวเคราะห์ คาดว่าอยู่ในสภาวะหยุดนิ่งโดยล้อมเศษเสี้ยวดาวเคราะห์ไว้ตรงกลาง เนื่องจากเวลานี้อยู่ในสภาวะจำศีลจึงยากจะหาพบ

"แต่พวกเขาไม่ได้อยู่ในสภาวะเจียบหรือล่องหน ใช้สมาธิหน่อยก็หาเจอ แสดงว่าอีกฝ่ายไม่กลัวถูกเจอ"

ถึงวิเคราะห์แล้วส่งภาพแผนภูมิกับข้อมูลสถานะทั้งหมดให้แสดงภาพ ไฮโดแกรมบนเครื่องเทอร์มินอล* ที่ตู้ซื้อหนังสือบนปลายแขนเสื้อ

"จะเป็นใคร นครซิลเวอร์หรือ บอกตามตรงผมนี่ออกแค่ความเป็นไปได้เดียว นี่เป็นสไตล์พวกเขาอยู่แล้ว ที่นี้มีอะไรที่พวกเขาต้องการหรือ" ถังสงสัย

"เรากำลังค้นหา..." ตู้ซื้อยืนอยู่หน้าม่านกิตขวางล่องหน กำลังยื่นมือไปทดสอบ ซ้ำเอ้อกลับก้าวเท้าเดินเข้าไปโดยตรง

"นาย!" ตู้ซื้อดึงอีกฝ่าย

นอกจากมือที่ถูกดึง ซ้ำเอ้อก็ทะลุผ่านจุดที่ควรเป็นม่านกิตขวางไปแล้ว

"นายดูสิ ม่านกิตขวางหายไปแล้ว" ซ้ำเอ้อว่า

ตู้ซื้อที่มีหน้าปราศจากอารมณ์ "ถ้ามันไม่หายไป ตอนนี้นี่หน้านายก็ดูไม่ได้แล้ว นายเอาน้ำไปทดสอบกับอะไรแบบนี้เสมอเลยหรือไง"

พูดถึงประโยคสุดท้ายเขาก็อดขมวดคิ้วไม่ได้

"บอกตามตรงหัวหน้า มันแปลกนิดหน่อยแะ..." ดวงตาของซ้ำเอ้อกวาดมองนิ้วมือของตู้ซื้อที่จับตนไว้ ก่อนจะมาหยุดมองใบหน้าเขา "นายทำแบบนี้ทำให้ฉันอยากทำอะไรที่น่าเบื่อและไม่มีจุดหมายสักหน่อย อย่างเช่น..."

เขาพูดพลางพลิกมือข้างที่ถูกจับ ปลายนิ้วเขี่ยคั้งมือของตู้ซื้อที่หนึ่ง

ตู้ซื้อขยับนิ้ว คลายมือออกแล้วดึงมือกลับทันที

* เทอร์มินอล (Terminal) เป็นอุปกรณ์ในระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งมีหน้าที่ในการรับข้อมูลและส่งข้อมูลเข้าไปยังระบบคอมพิวเตอร์

เสียงของกังดั้งมาจากปลายสายสองครั้ง "หัวหน้า?"

"ไม่มีอะไร ฉันหมายถึงฉันกำลังตามหาของที่อาจล่อใจพวกเขาได้" อุซึอพูดพลางเดินผ่านม่านกีดขวาง ก้าวเท้าไปทางอพาร์ทเมนต์ในความทรงจำแห่งนั้น

เขาเดินไปได้ระยะหนึ่งก็หยุดฝีเท้า สั่งงานกับกังดั้งทางเครื่องสื่อสารพลางหันไปมองซ้ำแล้ว

พอเห็นอีกฝ่ายตามมาแล้ว เขาก็เดินหน้าต่อ "จริงสิ หาทางปลดอบขวัณพวกผู้พเนจรกลุ่มนั้นหน่อย โดยเฉพาะคาร์ลอส เบลก เวลาจำเป็นอาจจะกล่อมให้เขาทำการแลกเปลี่ยนด้วยได้"

กังบอก "...ผมเพิ่งถูกด่าบรรพบุรุษมา"

"ทำไมได้?"

กังว่า "ไม่ใช่อย่างนั้น วางใจเถอะครับหัวหน้า ไว้ใจผมได้เลย"

บ้านของเจียงซื่ออยู่กลางดงตึกอพาร์ทเมนต์มากมาย เส้นทางค่อนข้างอ้อมหลายสิบปีแล้วที่ไม่ได้มาเดินถนนสายนี้ เดิมทีอุซึอคิดว่าตัวเองลืมเส้นทางไปแล้ว แต่เวลานี้ก็กลับมายืนใต้ตึกอพาร์ทเมนต์โดยไม่รู้ตัว

ฝีเท้าของซ่าเอ๋อมาหยุดข้างกาย เขาแหงนหน้ามองตึกอพาร์ทเมนต์สูงเจ็ดสิบกว่าชั้นแล้วเอ่ยถาม

"ที่ที่นายจะตามหาก็คือที่นี่หรอ ชั้นที่เท่าไร?"

"ชั้นหกสิบสอง" อุซึอว่า

"อธิษฐานขอพรเถอะหัวหน้า หวังว่าแบตเตอรี่พลังงานจะยังไม่เสีย ลิฟต์ยังใช้ได้"

อุซึอเข้าไปในตึก กดปุ่มหน้าลิฟต์ไปหลายทีแต่กลับไม่มีการเคลื่อนไหว

"..."

"ขอบคุณที่ปากนายพาชวย" อุซึอหันไปพูดกับซ่าเอ๋อที่เดินเข้าประตูมา "พวกเราต้องขึ้นบันไดกันแล้ว ถ้าเบตฯ พลังงานเสียจริง เข้าไปแล้วค่อยหาทางเอา"

"ไม่รู้หัวหน้าง้อออฟฟิศมานานหลายปี เรี่ยวแรงจะถดถอยถึงขั้นไหนแล้ว"

ซ่าเอ้อแซว

อู๋ซื่อไม่อยากจะสนใจอีกฝ่าย ยกเท้าก้าวขึ้นบันไดไป

พวกเขาไม่ได้เดินขึ้นบันไดที่ละชั้นอย่างเป็นระเบียบ อาศัยว่าขายาวแรงดี ก้าวที่ละสามชั้นบันได หกสิบสองชั้นนับว่าสูง แต่กลับไม่ได้เสียเวลาพวกเขาเท่าไร

ถึงอย่างนั้นการขึ้นบันไดกับการเดินทางราบย่อมไม่เหมือนกัน แล้วพวกเขาก็ก้าวกันเร็วขนาดนี้ เมื่อขึ้นไปถึงชั้นที่หกสิบสอง อู๋ซื่อก็หายใจหอบเล็กน้อยแล้ว

สมรรถภาพทางกายของซ่าเอ้อ หยางแซ่งแกร่งจนไม่เหมือนคนทั่วไป นี่ไม่ใช่ผลจากการฝึกฝนเคียวร่าทั้งหมด อย่างสมัยอยู่ในสถานพักฟื้นก็แกร่งจนชวนตะลึง ซึ่งน่าจะเกี่ยวกับภูมิหลังที่ลึกลับเป็นปริศนาของเขา แต่ในเวลานี้ยังชวนให้รู้สึกไม่เท่าเทียมอยู่บ้าง

เขายืนกวาดตามองบนระเบียงรอบหนึ่ง ที่นี้ชั้นหนึ่งจะมีแค่ห้องเดียว ตัดปัญหาเรื่องจำผิดไปได้

"บนพื้นราบนี่ดูไม่ออกว่าเร็วแรงของหัวหน้าถดถอยไปไม่น้อย" ซ่าเอ้อมองอู๋ซื่อแวบหนึ่งด้วยสีหน้าเหมือนจะยิ้มแต่ก็ไม่ใช่

"นายเงิบปากไป" อู๋ซื่อปรับลมหายใจ ครูเดียวก็กลับมาสม่ำเสมอเป็นปกติ

เขายกมือขึ้นลูบกลอนดิจิตอลตรงประตู ไฟดับสนิท ไร้การเคลื่อนไหวอย่างที่คิด

"ดูท่าคงต้องเปลี่ยนไปใช้วิธีเปิดประตูที่เอิกเกริกกว่านี้แล้ว" ซ่าเอ้อพูดพลางล้วงมือเข้าในกระเป๋

"ไม่ได้" อู๋ซื่อยันคิ้ว "อย่าใช้ระเบิดที่นี่"

"หืม?" ซ่าเอ้อชะงัก เลิกคิ้วขึ้น "หัวหน้ามีเวลาที่ใจอ่อนด้วยเหวอเนี่ย น่าสนใจดี"

"ที่นี่ไม่เหมือนกัน"

"ไม่เหมือนกันตรงไหน" ซ่าเอ้อถาม "ตอนแรกฉันไม่สนใจจะอยากรู้ว่าที่นี่เป็นที่พักของใคร แต่ตอนนี้ฉันอยากรู้ขึ้นมาซะแล้วสิ"

ลู่อือเงียบไปครู่หนึ่งก่อนกล่าวเสียงเรียบ "ที่พักที่ฉันอยู่กับพ่อบุญธรรมตอนเด็ก"

ซ่าเอื่อนิ่งอึ้ง ไม่รู้ว่าเพราะแปลกใจกับคำตอบนี้ หรือเพราะคิดไม่ถึงว่าลู่อือจะพูดออกมา เพราะอีกฝ่ายไม่เคยพูดถึงอดีตของตัวเองกับใคร

"ฉันก็เปลี่ยนเป็นวิธีที่สุภาพหน่อยละกัน" ซ่าเอื่อขัดกำปั้นเข้าที่กลอนดิจิดอล ชกหน้าจอจนแตกละเอียด ตั้งใจจะต่อสายพลังงานจากข้างในมาข้างนอก

จู่ๆ ประตูที่ปิดสนิทก็ส่งเสียงเหมือนมีคนปลดล็อกจากด้านใน

"ใคร" เสียงหนึ่งดังมาจากด้านในประตู

คำนั้นเรียบง่ายทว่าไม่ชัดเจน ทั้งยังมีประตูกัน แทบจะแยกแยะเสียงไม่ได้ แต่ก็ยังทำให้แผ่นหลังของลู่อือหดตง สีหน้าเปลี่ยนทันที

เขายืนนิ่งไม่ไหวติงอยู่ตรงนั้น มีข้าววูบหนึ่งที่เขาถึงขั้นไม่ได้ยินเสียงอื่นแล้วเส้นประสาททั่วร่างหลุดจากกายเนื้อราวกับมีชีวิตแล้วทะลุผ่านประตูเข้าไปในห้อง แม้แต่การเคลื่อนไหวเล็กๆ ที่ละเอียดไปได้ก็ยังไม่ทำให้ง่วงของเขาแข็งแกร่ง

เสียงฝีเท้าในห้องดังชัดขึ้น เหมือนมีคนกำลังเดินสวมรองเท้าแตะผลไปจากประตู

หลังเสียงล็อกประตูดังขึ้นเสียงหนึ่งก็ไม่มีวามเคลื่อนไหวอะไรอีก อาจเพราะคนด้านในประตูไม่ได้ยินเสียงตอบจึงเปลี่ยนใจ

บางครั้งสำหรับคนที่คุ้นเคยกันระดับหนึ่ง ลำพังแค่เสียงฝีเท้าไม่กี่ครั้งก็ตัดสินได้แล้วว่าเป็นเขาใช่หรือไม่

วินาทีที่เสียงฝีเท้านั้นกำลังจะไกลออกไป ลู่อือก็เอ่ยปากทันที "ผมเอง"

น้ำเสียงทั้งทุ้มและแหบเนื่องจากความมึนงงและแข็งแกร่ง คำนั้นกลิ้งอยู่ในลำคอ เขาจนแม้แต่ตัวเขาเองก็ยังได้ยินไม่ชัด

เพียงแค่เพ่งเอ่ยปากเขาก็ยิ้มเยาะตัวเอง คำตอบแสนง่ายอย่างคำว่า 'ผมเอง' เหมาะสำหรับใช้กับคนที่สนิทใกล้ชิดที่สุด เมื่ออีกฝ่ายได้ยินก็รู้ว่าเป็นใคร ไม่อย่างนั้นก็จะยังวางตัวไม่ถูก

แต่ตอนนี้เขาเป็นใครเล่า สำหรับคนที่อยู่ด้านในประตูก็เป็นแค่เสียงที่

ไม่รู้จั๊ก ใบหน้าที่ไม่คุ้นเคย คนแปลกหน้าคนหนึ่งเท่านั้น มีสิทธิ์ตอบอย่างนี้ที่ไหนกัน

คงดูโง่สุดๆ... ดูชื่อหัวเราะตนเองในใจ

แต่ใจก็สั่นไหว เขากลับไม่หวังว่าตัวเองจะถูกกันไว้จนออกประตู เพราะคนที่อยู่ด้านในถือว่าเป็นคนนิสัยดีคนหนึ่ง ในอดีตมีเพื่อนบ้านที่กลอนดิจิตอลขัดข้องจนเข้าบ้านไม่ได้ชั่วคราว เจียงซีก็ปล่อยคนอื่นเข้าบ้าน เหมือนจะอยู่นานอีกด้วย แม้เขาจะไม่เข้าใจจนจบจนวันนี้ว่าเพราะอะไรคนที่ใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางสงครามอย่างเจียงซีถึงไม่ระวังตัวขนาดนั้น

เสียงฝีเท้าชะงักไปครู่หนึ่ง จากนั้นก็ดังชัดขึ้นเรื่อยๆ ฟังแล้วเหมือนอีกฝ่ายเดินย้อนกลับมาที่ประตูอีกครั้ง

"นายกำลังประหม่า" ปูปับซาเอ๋อก็โน้มเข้าไปพูดเบาๆ ข้างหูของจูชือคล้ายกำลังกระซิบกระซาบกัน

"ฉันทเพล่า" จูชือตอบ

ทว่าเมื่อพูดคำนี้ออกจากปาก จูชือถึงพบว่าความจริงแล้วเขากลั่นหายใจอยู่มือที่แนบลำตัวก็กำแน่นโดยไม่รู้ตัว

ซาเอ๋อพูดถูก เขากำลังประหม่า ซึ่งเขาไม่รู้ตัวเลย

กลอนดิจิตอลส่งเสียงเบาๆ จากด้านในอีกครั้ง รอบนี้ไม่ได้หยุดชะงักกลางคัน

บานพับประตูโลหะค่อยๆ ขยับ ประตูถูกเปิดออกทั้งอย่างนั้น ผู้ชายที่อยู่ด้านในสวมเสื้อเชิ้ตกับกางเกงขายาวเรียบๆ คอเสื้อแหวกออกสบายๆ แขนเสื้อข้างหนึ่งถูกพับขึ้นไปถึงข้อศอก ส่วนอีกข้างหนึ่งเพิ่งพับไปได้ครึ่งเดียว

บนตัวอีกฝ่ายมีกลิ่นอายปราดเปรียวแบบทหาร และมีกลิ่นอายปัญญาชนของนักวิจัย รวมถึงกลิ่นอายเนือๆ ที่สบายผ่อนคลาย

เจียงซี...

แม้เมื่อครู่ในใจจะเดาไว้แบบนี้และเตรียมใจมาครู่หนึ่งแล้ว แต่ตอนที่เห็นเจียงซี จูชือก็ยังนั่งอึ้งอยู่หน้าประตู เผยสีหน้าที่แทบเข้าขั้นมึนงง

จู่ๆ เขาก็ไม่รู้แล้วว่าตัวเองอยู่ในปีไหนกันแน่

การแต่งกายที่คุ้นเคย ใบหน้าที่คุ้นเคย ทุกอย่างล้วนปราศจากการเปลี่ยนแปลง รวากับว่าเจียงซีแค่ไปทำงานนอกพื้นที่พักใหญ่ๆ เมื่อเสร็จงานแล้วก็เก็บข้าวของง่ายๆ แล้วกลับบ้านมาอย่างเรียบง่าย

"คุณคือ..." ด้านในประตูสายตาของเจียงซีมองมา ทะลุผ่านกาลเวลาที่ไมรู้นานแค่ไหนมาจรดบนตัวจูชือ

วินาทีที่ได้ยินเจียงซีเอ่ยปาก โหนกแก้มของจูชือก็ขยับเล็กน้อย มองแล้วเหมือนขบกรามไปที่หนึ่ง

จูชือขมวดคิ้ว ก้มหน้าแล้วยกมือขึ้นบีบสันจมูก เมื่อไอร้อนรอบดวงตาทายไปจึงค่อยเงยหน้าขึ้นอีกครั้ง

เจียงซีนั่งอึ้งแล้วเอ่ยถาม "เป็นอะไรไป"

น้ำเสียงนี้แสนคุ้นเคย คั่นเสียงจนจูชือหนึ่งไปอีกครั้งก่อนจะกระแอมในลำคอ ปรับเสียงแล้วเอ่ยปาก

"พวกเราอาศัยอยู่ชั้นบน กลอนดิจิตอลชุดห้องเลยเข้าบ้านไม่ได้ คือ..."

ในเวลาแบบนี้จูชือไม่มีสมาธิหลงเหลือให้หาข้ออ้างใหม่แล้ว สิ่งเดียวที่วาบเข้ามาในหัวมีแต่คำพูดของเพื่อนบ้านสองคนในตอนนั้น

พูดจบเขาก็เริ่มเสียใจภายหลัง และไม่รู้ว่าจะผลเดียวกันนั้นเจียงซีฟังแล้วจะนึกสงสัยหรือไม่

เจียงซีไม่ได้ตอบทันที เพียงแค่มองสำรวจจูชือตั้งแต่หัวจรดเท้าอีกครั้ง สูดท้ายสายตาก็ย้อนกลับไปไปที่ใบหน้าของเขา คล้ายกำลังยืนยันว่าพวกเขาเจตนาดีหรือไม่

เจียงซีมองไปทางซ้ายมือที่อยู่ข้างประตูแวนหนึ่ง ทำยที่สุดก็เบี่ยงตัวหลีกเลี่ยงให้พลงพุดด้วยรอยยิ้ม

"แต่ฯ พลังงานใต้ดินมีปัญหา นิติบุคคลกำลังซ่อม เข้ามาก่อนสิ"

ในห้องมีไฟฉุกเฉินสองดวงที่ส่องแสงนุ่มนวล ดวงหนึ่งวางอยู่ตรงหัวมุมโซฟา อีกดวงอยู่ตรงโถงทางเข้าบ้าน

เมื่อกลับมายืนในอพาร์ทเมนต์แห่งนี้อีกครั้ง ความรู้สึกของจูชือนั้นยุ่งเหยิงอย่างที่สุด นั่นเป็นความขัดแย้งอย่างหนึ่งที่เกิดจากจิตใจที่ผ่นคลาย

สลัดกับร่างกายที่ประหม่า

ข้าเอื้อเดินตามเข้ามาข้างในแล้วก็แสดงความสนใจกับที่นี่มาก เขามองสำรวจโครงสร้างและการตกแต่งภายในห้องรอบหนึ่ง จากนั้นก็ตบไหล่คูซื่อแล้วโน้มเข้าไปเอ่ยเสียงเบา

"ที่รัก"

"หืม?" สายตาของคูซื่อมองตามแผ่นหลังของเจียงซีตตลอด จึงไม่ทันเอะใจว่าข้าเอื้อกำลังพูดอะไร

ผ่านไปอีกสองวินาทีเขาถึงเหล่มองข้าเอื้ออย่างเข้าไปจังหวะหนึ่ง "..."

"ที่นี้อยู่กันแค่สองคนเหรือ" ข้าเอื้อถามต่อ

คูซื่อได้แต่ขานตอบอย่างไม่สบอารมณ์ "อืม"

เจียงซีพับแขนเสื้ออีกข้างให้เรียบริ้วยพลางเอ่ยถาม "ดื่มอะไรไหม"

"น้ำเปล่าก็พอครับ ขอขอบคุณ" คูซื่อพยายามทำให้ตัวเองกับข้าเอื้อดูเหมือนเพื่อนบ้านปกติมากที่สุด

"มานั่งเถอะ" เจียงซีรินน้ำสองแก้วแล้วเดินไปวางบนโต๊ะกระจก ก่อนจะอ้อมไปก้มตัวหน้าโซฟาสองที่นั่ง

คูซื่อเข้ามาในห้องแล้วก็แทบไม่มีสมาธิสนใจอย่างอื่น จนกระทั่งเวลานี้ถึงพบว่ามี้เด็กคนหนึ่งซุกอยู่บนโซฟาตัวนั้น

ดูแล้วอายุไม่ถึงสิบขวบ สวมเสื้อลำลองแขนยาวสีเทาอ่อน อิริยาบถที่ขดจนเป็นก้อนทำให้กระดูกสันหลังของเขานูนออกมา ดูผอมกะหร่อง

เด็กน้อยซุกใบหน้ากับหมอนอิง แขนบังหน้าผาก มองไม่เห็นเครื่องหน้า เห็นแต่เรือนผมสีดำเงาที่ขยับให้ผิวขาวผ่อง

"จันเจ้าตัวเล็กที่นอนขดอยู่ตรงนี่คือ..." ข้าเอื้อเอ่ยถามทั้งที่รู้อีกครึ่ง

คูซื่อหันไปมองคนพูด "..."

ข้าเอื้อมองตอบด้วยสีหน้าใสซื่อ

คูซื่อกลัวเจียงซีมาได้ยิน จึงตีหน้าขมขยับปากโดยไม่มีเสียง "ฉันต้องขอใบินายที่ไม่ใช้คำว่าเจ้าเด็กบื้อด้วยไซ้ไหม"

ข้าเอื้อหัวเราะ นัยน์ตาสีอ่อนเป็นประกายยามหัวเราะ

เจียงซีอุ้มเด็กน้อยที่กำลังขดตัวขึ้นมา ปรากฏว่าเด็กคนนั้นกลับยิ่งซุกหน้าลงกับหมอนอิงแล้วพูดอะไรบางอย่างเสียงอู้อี้

"มีเตียงก็ไม่นอน ดันชอบมานอนบนโซฟา นายนี่นะ..." เจียงซีก็ไม่ได้ดิ่งดัน เพียงแค่มือแตะหน้าผากของเด็กน้อยแล้วพึมพำ "ไม่สบายหรือเปล่า"

เด็กคนนั้นส่ายหัวโดยที่หน้ายังซุกอยู่ในที่สุดก็พูดคำหนึ่งชัดๆ ว่า "ง่วง" เสียงยังไม่เปลี่ยน เจือความใส่มุ่เฉพาะตัวของเด็ก

"เอาเถอะ..." เจียงซีหยัดตัวตรงด้วยความอ่อนใจ ก่อนหันไปคลี่ยืมให้จู่ซือกับซาเอ้อ "ลูกชายผมเอง นอนแล้วไม่ยอมลุก ต้องให้พวกคุณเห็นอะไรตลกๆ แล้ว"

ซาเอ้ออมยิ้ม ตอบอย่างสบายอารมณ์ "ไม่เป็นไรครับ น่าสนใจดี"

จู่ซือ "..."

เขาน่าจะเป็นคนที่กระอักกระอ่วนที่สุดในอพาร์ทเมนต์ห้องนี้ เจียงซีกับซาเอ้อสนิทกันอย่งถูกคอก แต่ละคำล้นกระแทกใส่หน้าเขา ลบล้างอารมณ์ความรู้สึกที่เขาได้เจอคนคุ้นเคยอันน้อยนิดให้มลายหายสิ้นไม่เหลือแม้เศษซาก

เจียงซีในกาลอวาคสนั้นเหมือนเพิ่งกลับบ้านไม่นาน เขาเชิญให้จู่ซือกับซาเอ้อนั่งบนโซฟาก่อนสักครู่

"เดี๋ยวผมขอไปเอาผ้าห่มให้เจ้าหนูนี่ก่อน"

ซาเอ้อไม่มีท่าทีเกรงใจแม้แต่น้อย เขาเลือกนั่งตรงจุดที่ใกล้กับโซฟาสองที่นั่ง

เจียงซีเดินลากรองเท้าและเข้าไปในห้องนอน จู่ซือมองแผ่นหลังอีกฝ่ายแวบหนึ่ง ก่อนหันไปมองซาเอ้อด้วยนัยน์ตาฉายแววตักเตือน

แต่ขอแค่มีคนเฝ้าระวังชั้นร่างเล็กนั้นเอาแต่นอนหลับอืดไม่สนใจโลกอยู่ข้างๆ คำเตือนทุกอย่างก็ล้นเสียมประสิทธิภาพ

เป็นไปตามคาด ซาเอ้อแยมั่มอย่างมีนัยลึกซึ้ง

จู่ซือ "..."

แต่บอกตามตรง ในสถานการณ์ตรงหน้า ไม่ว่าเจ้าวายร้ายนี้จะทำอะไรหรือพูดอะไร จู่ซือก็เฝ้ารู้สึกรำคาญหรือจุ่นเฉียว

"นายดูดีใจมาก" ข้าเอื้อหรีตามองเขา "แถมยังดูตื่นเต้นนทีเดียวแต่ไม่ผ่อนคลาย"
ต้องบอกว่าบางครั้งคนคนนี้ก็เซ็นส์ดีราวกับสัตว์ป่า สามารถดมกลิ่น
อารมณ์ความรู้สึกที่ละเอียดอ่อนที่สุดได้...

ดูซื่อดีใจจริงๆ เพราะเขาได้เจอเจียงซีที่เรียกได้ว่าเป็นญาติเพียงคนเดียว
อีกครั้ง และเขาไม่ได้ผ่อนคลายจริง เพราะเขารู้ว่าทุกอย่างเป็นแค่เรื่องชั่วคราว
ชั่วคราว

"นายนี่เป็น...คนประหลาดจริงๆ" ดูซื่อยิ้มเยาะแล้วนั่งลงข้างข้าเอื้อ
ประสาธน์สัมผัสใจต่อความรู้สึกขนาดนี้ ทว่าความรู้สึกเห็นอกเห็นใจ
คนอื่นกลับเย็นชาจนน่าตกใจ

เสียงพูดคุยของทั้งสองไม่ดังนัก แต่เด็กน้อยที่ขดอยู่บนโซฟาหลับขยับเขยื้อน
เขาเหลียวตาขึ้นจากหมอนอิง ย่นคิ้วมองพวกเขาด้วยสายตาหงุดหงิดแบบหนึ่ง
แววตาของเขาฉายแววว่วงงุนเหมือนยังตื่นไม่เต็มตา แววตานั่นไม่นุ่มนวลและ
ไม่อ่อนโยน

ไม่รู้ว่าเส้นประสาทส่วนไหนของข้าเอื้อผิดปกติถึงกั๊กนิ้วเรียกอีกฝ่าย
แล้วหยอกเสียงเบาพร้อมรอยยิ้ม

"สวัสดี หัวหน้าที่ตัวน้อย"

ดูซื่อ "..."

เด็กน้อยที่ขดตัวอยู่บนโซฟายังขมวดคิ้วมุ่น คล้ายรู้สึกว่าคุณคนนี้เป็นพวก
ประสาธน์กลับ ตาหรีปรีอหลับลงอย่างรวดเร็วแล้วซุกใบหน้าลงบนหมอนอิงอีกครั้ง

"ที่แท้หนีแสนอนที่ไรก็จะหาอะไรมาซุกหน้านี้เป็นมาตั้งแต่ตอนนี้นี่เลย"
ข้าเอื้อว่า

ดูซื่ออ้าปากจะสวนกลับแต่ก็นึกเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้
ในความทรงจำของเขา จำได้วางๆ ว่าตอนนั้นมีเพื่อนบ้านสองคนที่เจียงซี
ปล่อยให้เข้ามาเพราะกลอนดิจิตลอสัดซึ้ง

วันนั้นกำหนดเดิมของเจียงซีต้องไปประชุมวิจัยทางวิชาการนอกพื้นที่
ระยะเวลาน่าจะประมาณสามวัน

เขาอนอนอ่านหนังสือบนโซฟาแล้วอาการปวดศีรษะก็กำเริบกะทันหัน

และซีก็เลยกลับห้องนอน เพราะในบ้านไม่มีคนอยู่จึงนอนซุกอยู่บนโซฟาไปเลย
ปรากฏว่าตอนที่เขาปวดจนสติเลือนราง เจียงซีกกลับเข้ามาอีกครั้ง
เนื่องจากลิ้มของ

เพราะอาการปวดศีรษะทำให้ความทรงจำของเขาในคืนนั้นค่อนข้าง
เลือนรางและไม่ปะติดปะต่อกัน จำได้แค่ว่าตอนที่เขาลืมตาขึ้นอีกครั้ง เหมือน
บนโซฟาจะมีคนเพิ่มมาสองคน

เขาเห็นไม่ชัดด้วยซ้ำว่าอีกฝ่ายรูปร่างหน้าตาอย่างไร อายุมากหรืออายุน้อย
จำได้แค่ว่าคนคนนั้นพูดกับเขา เรียกเขาว่าหัวหน้าหรืออะไรสักอย่าง

เขานึกว่าเหตุการณ์ภายหลังคือผลจากการจำสับสนระหว่างความฝัน
กับความจริง เพราะไม่มีทางที่จะมีใครเรียกเด็กคนหนึ่งว่าหัวหน้า ดูจากตอนนี้...
เพื่อนบ้านสองคนที่เขาพอจะมีความทรงจำอยู่บ้างก็คือซาเอ้อกับตัวเขาเอง

แต่หากสิ่งที่เกิดขึ้นในเวลานี้คือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในความทรงจำของเขา
ถ้าอย่างนั้น...

"ฉันรู้แล้วว่าฉันต้องหาอะไร" จูซื่อมองซาเอ้อ

"ไหนบอกมา" ซาเอ้อเหยียดขายาวๆ คู่นั้น เปลี่ยนเป็นอิริยาบถที่สบาย
กว่าเดิม

จูซื่อกดเสียงลงต่ำ "ข้อมูลวิจัยฉบับร่างชุดหนึ่ง"

ในความทรงจำของเขา หลังจากเพื่อนบ้านสองคนนั้นไปแล้วก็เกิด
เรื่องหนึ่งขึ้น...นั่นคือข้อมูลงานวิจัยสำคัญฉบับร่างชุดนั้นหายไป

"ฉบับร่างแบบไหน" ซาเอ้อกวาดตามองห้องรับแขกอย่างเปิดเผย "นาย
หมายถึงเอกสารฉบับร่างที่เก่าแก่ที่สุด หรือเวอร์ชันอีบุ๊ก หรือแม้กระทั่งเวอร์ชัน
โทรจิต"

ถ้าเป็นสองประเภทแรกก็ยังพอหาได้ไม่ยาก แต่หากเป็นเวอร์ชันโทรจิต
ก็มีปัญหาแล้ว

"ไม่รู้" จูซื่อตอบ

ซาเอ้อดึงสายตากลับมา หันหน้าไปมองเขา "ที่รัก นายกำลังล้อเล่นหรือไง"

จูซื่อกดเสียงลงต่ำ "นายคาดหวังให้เด็กอายุเก้าขวบคนหนึ่งจำรายละเอียด

ได้แค่นั้น ยังไม่ต้องพูดถึงว่าข้อมูลวิจัยฉบับร่างนั้นยังเกี่ยวกับการวิจัยด้านอุตสาหกรรมอาวุธอีก ให้อันรู้ได้ละ"

เขาจำได้คำว่าหลังจากข้อมูลวิจัยฉบับร่างชุดนั้นหายไป เจียงซีหาอยู่นานมาก และถามรายละเอียดในช่วงหลายวันนั้นกับเขาอีกสองครั้ง หลังจากนั้นไม่รู้ว่าทางศูนย์วิจัยกองทัพบีมาตรการแก้ไขหรือเปลี่ยนไปดำเนินการลับๆ กระบวนการตามหาข้อมูลฉบับร่างชุดนั้นก็หยุดชะงักไป อย่างน้อยก็ประกาศกับภายนอกแบบนี้

"ฉันจำได้คำว่าข้อมูลฉบับร่างชุดนั้นอาจจะอยู่ในซองเอกสารสีดำของไหนสักซอง..." อู๋ซื่อกำลังจะพูดต่อ เจียงซีก็ออกมาจากห้องนอน เพียงแต่ในมือว่างเปล่าไม่ได้ถืออะไรมาด้วย

เขาเอาข้อศอกยันประตู แล้วหัวเราะเจื่อนๆ กับอีกสองคนที่นั่งตรงโซฟา "เฮ้อ ตัวผมกลับมาแล้วก็จริง แต่สมองน่าจะยังอยู่ระหว่างทาง ผมเอาผ้าห่มผืนนั้นไปเก็บไว้ไหนก็จำไม่ได้แล้ว"

อู๋ซื่อตอบโดยอัตโนมัติ "ห้องนอนใหญ่ครับ"

ในความทรงจำของอู๋ซื่อ เจียงซีมักจะเป็นแบบนี้เสมอ

เจียงซีจดจำลำดับการจัดเก็บของเอกสารข้อมูลทุกชุดได้อย่างแม่นยำ สามารถไล่ไปตามไทม์ไลน์กับลำดับตรรกะแล้วนึกได้ว่ารายงานการวิจัยชุดหนึ่งที่เขาทำเมื่อหลายปีก่อนหรือแม้กระทั่งหลายสิบปีก่อนถูกจัดเก็บอยู่ตรงไหน บางครั้งถึงขั้นจำได้ว่าวางด้วยมือซ้ายหรือมือขวา หรือวางตรงตำแหน่งไหนของโต๊ะด้วยซ้ำ

แต่สำหรับของใช้ประจำวันในบ้านวางอยู่ในตู้ไหน ลินซึกไหนดังจะไม่รู้เรื่องราวเลย นาतिक่อนเพิ่งจะใช้เสร็จ นาติต่อมาก็เริ่มหาทั่วบ้าน ทุกครั้งในเวลาแบบนี้ก็ต้องให้อู๋ซื่อเค้นออกมาทีละคำ ปั่นหน้าอ่อนเยาว์เย็นชาสะกิดความจำของอีกฝ่าย

เจียงซีเองก็มีปฏิกิริยาตอบสนองกับการเตือนความจำลักษณะนี้ ต่อให้อู๋ซื่อที่นั่งอยู่ในห้องรับแขกเป็นคนแปลกหน้าสำหรับเขาแล้วโพล่งออกมาว่า 'ห้องนอนใหญ่' เขาก็ยังขยับเท้าเดินไปทางห้องนอนอีกห้องโดยไม่พูดพร่ำทำเพลง

ประตูลิโม่ตส่งเสียงเลื่อนเบาๆ ไม่นานเสียงของเจียงซีก็ดังลอยออกมา "ไม่มีเหมือนกัน"

"ห้องหนังสือ" ชูชิวโพล่งออกมาอีกคำ

ร่างของเจียงซีก้าวออกจากห้องนอนใหญ่ กระวีกระวาดเดินลาก รองเท้าแตะไปทางห้องหนังสือ จนกระทั่งเดินผ่านห้องรับแขก กำลังจะเข้า ประตูห้องหนังสือ จู่ๆ เขาก็นั่งอึ้งราวกับเพิ่งรู้ตัวแล้วหันไปมองชูชิว

ชูชิวชะงักกึกเมื่อรับรู้ถึงแววตาสงสัยของอีกฝ่าย เขาพูดกลั้วหิวเราะ "ขอโทษครับ ที่บ้านก็เป็นแบบนี้ประจำ ผม...เลยพูดติดปากไปแล้ว"

สายตาของเจียงซีมองผ่านซ้ำเอื้อเหมือนต้องการให้บรรยายภาพอันคลาญลง เขากำลังพูดล้อเล่น

"ดูท่าคุณกับผมนี่พอๆ กันเลย" พูดจบเขาก็เดินเข้าห้องหนังสือไป

"...?" ชูชิวอึ้งไปครู่หนึ่งแล้วว่า "ใครพอๆ กับเขา?"

ซ้ำเอื้อกางขาเรียวยาวออก วางข้อศอกลงบนต้นขา ใช้นิ้วโป้งชี้ตัวเอง อย่างหย่อนอารมณ์

"ถ้าเขาไม่มีอาการตาเหล่ จันเขาก็น่าจะพูดกับฉัน"

ชูชิว "..."

ที่บ้านก็เป็นแบบนี้ประจำ...

ดูท่าคุณกับผมนี่พอๆ กันเลย...

เมื่อฟังทั้งสองประโยค อย่างไรก็ตามก็รู้สึกทะแม่งๆ ชัดเจนแจ่มแจ้งว่าเข้าใจผิดกันไปใหญ่

ถ้าเป็นคนอื่นล้อเล่นแบบนี้ ต่อให้เป็นเรื่องเข้าใจผิด ชูชิวก็คร้านจะเสียเวลาอธิบาย แต่คนตรงหน้าเป็นพ่อบุญธรรมของเขา แม้จะเป็นสถานการณ์เฉพาะที่เกิดจากการล่อลวงกดทับซ้อนกัน ชูชิวก็ไม่อยากให้เจียงซีเกิดความเข้าใจที่ไม่เป็นความจริง

ในวินาทีเดียวกันนั้นซ้ำเอื้อก็อ่านความคิดของอีกฝ่ายได้ เขามายมือแล้วว่า "หัวหน้า นายอย่าลืมนะว่าเราเข้าบ้านมาด้วยเหตุผลอะไร"

เหตุผลอะไรล่ะ

'พวกเราอาศัยอยู่ชั้นบน กลอนดิจิตอลขัดข้องเลยเข้าบ้านไม่ได้ ขอเข้ามา
อยู่ในนี้สักครู่ได้ไหม...'

ลูซี่ก็นึกย้อนได้แล้วก็คลึงหัวคิ้ว...

ฟังจากมุมมองของบุคคลที่สาม สถานะ 'พักอยู่ด้วยกัน' มักทำให้นักถึง
ความสัมพันธ์สองอย่าง หนึ่งคือคู่ครอง สองคือผู้เข้าร่วม แต่ลูซี่อดนึกพูดว่า 'ที่บ้าน
ก็เป็นแบบนี้ประจำ' ทั้งท้ายด้วย 'ไม่ว่าจะเป็นคำว่า 'ที่บ้าน' หรือความหมายแฝง
ในประโยคที่เผยออกมาก็ล้วนชวนให้คิดไปในทางความสัมพันธ์ที่สนิทชิดเชื้อ
มากกว่า

ไม่แปลกที่เจียงซีจะล้อเล่นอย่างนั้น

คราวนี้ต่อให้มีปากก็แก้ต่างไม่ขึ้นแล้ว ถ้าพวกเขาอยากอยู่ที่นี้ต่อก็ต้อง
ไม่ทำให้เจียงซีเกิดความเคลือบแคลงสงสัย ยิ่งพูดมากก็ยิ่งเผยพิรุณ หลักการนี้
ถูกต้องเสมอ

พลันสีหน้าของลูซี่ก็ดูบรรยายไม่ถูกเลยทีเดียว

"เจอแล้ว อยู่ในตู้ทางนี้จริงด้วย" เจียงซีหอบผ้าห่มสีน้ำเงินผืนหนึ่งออกมา
พลางคลี่มให้ลูซี่ดู

เขากางผ้าห่มออก ห่มคลุมลูซี่น้อยที่ซุกอยู่บนโซฟาสองที่นั่งอย่างดี
ไม่รู้ว่าเพราะกลัวเด็กน้อยหลับสนิทแล้วจะถีบผ้าห่มด้วยหรือเปล่า จึงสอด
ชายผ้าห่มเข้าไปอีกรอบ ม้วนตั้งแต่เท้าจรดคอ

ลูซี่น้อยเพียงซันตาขึ้นมองเขาแวบหนึ่ง ขยับริมฝีปากสองครั้งคล้าย
พึมพำถึงหลับถึงตื่น ก่อนจะซุกใบหน้ากับหมอนอิงแล้วทำตัวเป็นนอนใหม่
อย่างว่าง่าย

หัวหน้าลูซี่ที่นั่งอยู่อีกทาง "..."

นิสัยของเจียงซีของก็ไม่ได้จริงจังอะไรขนาดนั้น เขาห่อตัวลูซี่น้อยแล้ว
ก็ลุกขึ้น เอามือทำเอวแล้วยืนชมผลงานตัวเอง ก่อนหลุดข้าเสียงหนึ่งอย่าง
อดไม่อยู่

ลูซี่เบนสายตาด้วยสีหน้าสุดแข็ง แล้วก็เห็นซ้ำอ้อหัวเราะมองมาด้วย

"..."

แม้แต่กาลอวกาศยังสลับทับซ้อนกันอย่างไม่มีขอบเขต ชีวิตไปต่อไม่ได้แล้ว
เจียงซีแกล้างลูกชายตัวเองก็แล้วไป แต่นี่ยังทำต่อหน้าต่อตาตัวเขาใน
เวอร์ชันที่เป็นผู้ใหญ่แล้วอีก

หรือถ้ามีแค่พวกเขาพ่อลูกก็แล้วไป ดันถูกซาเอ้อเห็นเข้าอีก...

ชั่วขณะนั้นในหัวของหัวหน้าคู่คิดแต่ว่าเขาขายหน้าถึงถิ่นตัวเองแล้ว
จนไม่ทันสังเกตถึงบรรยากาศเฉพาะครอบครัวลักษณะนี้ว่ามีความสนิทใกล้ชิด
ที่ต่างออกไป ซึ่งซาเอ้อที่เป็นคนนอกอยู่ด้วยกลับไม่ได้ยึดอัดเท่าไร

เจียงซีรินน้ำให้ตัวเองด้วยแก้วหนึ่ง แล้วนั่งลงบนโซฟาเดี่ยว เขาจับน้ำ
หนึ่งอีกแล้วพุดกับจู่ซือและซาเอ้อ

"พวกคุณพักอยู่ที่ชั้นหกลิบสามเหวอครับ เมื่อก่อนเหมือนไม่เจอพวกคุณ
เท่าไร"

หลายปีติดจู่ซือฝึกปรี๊ดฝีมือการโกหกหน้าตายจนบรรลุลแล้ว ทว่า
เมื่อคนที่นั่งอยู่ตรงหน้าเป็นเจียงซีสถานการณ์ก็ต่างออกไป

เว้นแต่เวลาอาการปวดศีรษะกำเริบแล้วแส้งทำเป็นง่วง เขาไม่เคยโกหก
อะไรกับเจียงซีเลย

จู่ซือหยิบแก้วน้ำตรงหน้าขึ้น แต่กลับไม่ได้ดื่ม แค่อือไว้ในมือแล้ว
หมุนซ้ำๆ "พวกเราค่อนข้างงานยุ่ง น้อยมากที่จะกลับเวลาปกติ"

เจียงซี 'อ้อ' เสียงหนึ่ง สายตาของเขาไปตกที่แก้วน้ำของจู่ซือแล้ว
มองผ่านนิ้วเรียวยาวของอีกฝ่าย

"แต่ไม่เคยเจอก็ไม่แปลก ผมเองก็ไม่ได้กลับตามเวลาประจำ"

คำพ้องคำพูดนี้ฟังแล้วยากจะรู้ว่าเขาเชื่อเหตุผลของจู่ซือหรือไม่เคลือบแคลง
กับการปรากฏตัวของพวกเขาสองคนหรือไม่

ว่ากันจริงจังแล้ว ถ้าเปลี่ยนเป็นจู่ซือเอง ไม่ว่าจะสงสัยตัวตนของอีกฝ่าย
หรือไม่ เขาก็เลือกที่จะเปิดประตู เพราะการจับตาดูพฤติกรรมของอีกฝ่ายในที่แจ้ง
ย่อมป้องกันได้ง่ายกว่าปล่อยให้อีกฝ่ายอยู่ในที่ลับ

ฉะนั้นเขาจึงสัมผัสได้รางๆ ว่าเจียงซีอาจมีความคิดแบบเดียวกัน หยั่งเชิง
ถามตัวตนของพวกเขาสองคนก่อน ถ้ามีปัญหาจริงค่อยเชื่อนทีเดียว

แต่พอนึกถึงจุดนี้เขาก็รู้สึกสนใจกับพ่อนุญธรรมของตัวเอง

อุชื้อเลือกที่จะลองเชิงแบบนี้ เพราะช่วงเวลาครึ่งหนึ่งของเขาต้องคลุกคลีกับภยันตรายสารพัด มีความมั่นใจเรื่องทักษะฝีมือ แค่นสองคนไม่จำเป็นต้องพะวง

แต่เจียงซีไม่เหมือนกัน เท่าที่อุชื้อรู้ สมัยหนุ่มๆ อีกฝ่ายเคยอยู่หน่วยยุทธการหุ่นยนต์รบ เคยผ่านสงคราม เคยผ่านสนามรบมาแล้ว ทักษะด้านการรบน่าจะพอตัว แต่นับตั้งแต่เขาเปลี่ยนสายเข้าสู่ศูนย์วิจัยก็ไม่ได้แบ่งเวลาฝึกร่างกายกับทักษะการต่อสู้เท่าไรแล้ว หนึ่งต่อสองเชื่อว่าจะมีโอกาสชนะแน่ๆ เสมอไป

ความมั่นใจมันพองโตถึงขั้นไหน ถึงปล่อยให้คนแปลกหน้า้วยฉกรรจ์สองคนเข้าบ้านได้...

อุชื้อคิดไม่ตกจริงๆ

"ทำงานไม่ตรงเวลาปกติ กินข้าวก็ฝากท้องข้างนอกทั้งนั้น คนวัยพวกคุณสิบคนมีแปดคนเป็นโรคกระเพาะ" เจียงซีก็แสดงท่าทีเหมือนเพื่อนบ้านทั่วไปคุยเรื่องที่คนแปลกหน้าเจอกันมักจะคุยไม่ล้าเส้น แต่ล้วงข้อมูลเล็กๆ จำนวนหนึ่งได้จากบทสนทนา

"อืม กินง่าย ๆ แถวที่ทำงาน" อุชื้อยังคงเลือกคำตอบที่ปกติที่สุด ไม่ได้ขยายความมากนัก

ตอนที่เขาใช้ชีวิตกับเจียงซี ทั้งสองคนนั้นคนละวัย อายุต่างกันมาก ไม่เคยพูดคุยกันในฐานะคนรุ่นราวคราวเดียวกันอย่างนี้มาก่อน เขาเองก็ไม่เคยเห็นเจียงซีสนทนากับคนแปลกหน้าแบบนี้ ทันใดนั้นก็รู้สึกถึงความ...แปลกใหม่

ต่อให้เรื่องที่คุยจะไร้สาระ เขากลับไม่รู้สึกรู้สึกระหรือรำคาญเลย

แต่หลังจากเขาตอบแล้ว เจียงซีก็พูดเชิงล้อเล่นอีกประโยค

"ฉันพวกคุณก็ไม่ค่อยได้เจอกันแม้กระทั่งเวลากินข้าวนะสิ"

"พวกเรา?" อุชื้อชะงัก

หนึ่งวินาทีหลังจากนั้นเขาถึงเพิ่งรู้สึกตัวว่าเจียงซีกำลังไหลตามไปในทางที่เข้าใจผิดบางอย่าง

แต่จุดประสงค์ของเขาคือลดความสงสัยของเจียงซีให้เหลือน้อยที่สุด

ไม่ใช่ใคร่ครวญว่าจะแก้ความเข้าใจผิดอย่างไร ด้วยเหตุนี้หัวหน้าผู้จึงซังน้ำหนัก
ผลดีผลเสียแล้วเปลี่ยนสีหน้ามาพูดอย่างขบขันตามน้ำ

"เจอกันน้อยก็ไม่ทำให้มีปัญหอะไรหรอกครับ"

พูดจบเขาก็ได้ยื่นชาเอ้อที่อยู่ข้างๆ หัวเราะทีหนึ่งแล้วเอ่ยเสียงทุ้ม "อืม"
ถือได้ว่าให้ความร่วมมือแล้ว

"งั้นก็ดื่มซะ" แวดตาของเจียงซีไหววูบ ก่อนจะหลุบตาลงดื่มน้ำไปหนึ่งอีก
แล้วพูดด้วยรอยยิ้ม "ดูออกว่าพวกคุณรักกันดี"

จู่ชื่อ "..."

ถ้าอีกฝ่ายไม่ใช่เจียงซี เขาน่าจะกระซอกคอเสื้อของอีกฝ่ายไปตรวจ
สายตาที่โรงพยาบาลแล้ว

อีกทั้งเขาเชื่อว่าเวลานี้ชาเอ้อกำลังเย้ยหยันในใจไม่น้อยไปกว่าเขาแน่...

ต้องมองด้วยสายตาแบบไหนถึงได้ผลสรุปว่า 'รักกันดี'

ตาถั่วเราะ

เขายังคุยหัวข้อนี้ต่ออีก เขาก็ไม่กล้ารับประกันแล้วว่าตัวเองจะปั่นหน้า
เป็นธรรมชาติต่อไปได้

จู่ชื่อกำลังครุ่นคิดว่าจะตามหาข้อมูลวิจัยฉบับร่างชุดนั้นอย่างไร จู่ๆ
เครื่องสื่อสารในกระเป๋าก็สั่น เขาล้วงออกมาดูก็เห็นถึงส่งข้อความใหม่มา...

'หัวหน้ากลุ่ม 'วัตถุลอย' ที่ลั๊อมแล้วด้อมๆ มองๆ อยู่แถวเศษเสี้ยวดาวเคราะห์
จู่ๆ ก็หลุดจากโหมดยุคหนึ่ง ผมสงสัยว่าจะมีการเคลื่อนไหว คุณกับคุณหยาง
ไปสำรวจเป็นไงบ้าง

อีกอย่างหลังจากถูกผู้เพนจรทัตกายบรรพบุรุษรอบที่สอง ในที่สุดผมกับ
คาร์ลอส เบลกก็คุยกันด้วยภาษาคนได้เสียที กำลังพัฒนาไปในทางที่น่ายินดี
แล้วละ

อีกเรื่องจอโฮโดแกรมของคุณเปิดอยู่หรือเปล่า เดียวผมชิงกรู๊ปโหมดยุค
การเคลื่อนไหวล่าสุดของกลุ่มวัตถุลอยไปให้'

วินาทีที่เห็นข้อความนี้หัวใจของอุชื้อก็กระตุก
เมื่อครู่ความสนใจส่วนใหญ่ไปอยู่กับเรื่องที่ได้เจอเจียงซีอีกครั้ง จนทำให้
เขาเกือบลืมไปว่ารอบๆ ยังมีนกขมิ้นกลุ่มหนึ่งที่รอตักแตนจับจิ้งจกจันอยู่ข้างหลัง*
ด้วย

สนามพลังงานที่แปรปรวนขณะนี้เริ่มสงบลงแล้ว ม่านกิดขวางสุดท้าย
ที่กิดขวางไม่ให้พวกมันเข้าสู่เขตอพาร์ตเมนต์ก็หายไปแล้ว พวกมันมุ่งตรงมา
ที่นี่ได้ทุกเมื่อ

เดิมทีอุชื้อเห็นที่นี้ปรากฏขึ้นอีกครั้ง เพียงแค่คิดว่าเวลาย้อนกลับไปที่ก่อน
ที่เขตอพาร์ตเมนต์จะถูกรื้อถอน ตอนนั้นเจียงซีตายแล้ว ส่วนเขาก็ไม่ได้อาศัย
อยู่ที่นี่แล้ว อพาร์ตเมนต์ห้องนี้เป็นแค่บ้านพักว่างหนึ่งห้องในรายชื่อของ
กองทัพบกเท่านั้น

ถ้าอย่างนั้นเขาก็แค่ค้นหาวัตถุเป้าหมายแล้วค่อยหลบเลี่ยงนกขมิ้น
พวกนั้น ต้องใช้วิธีการรุนแรงหรือไม่ สถานการณ์อันตรายไหม เขาไม่ได้ใส่ใจนัก

แต่เขาคิดไม่ถึงว่าเวลาของที่นี่จะย้อนกลับไปถึงช่วงที่เขา กับเจียงซี
ยังอยู่ด้วยกัน ถ้าอย่างนั้นเรื่องแรกที่เขาต้องพิจารณาก็ไม่ใช่เรื่องที่ว่าจะค้นหา
วัตถุเป้าหมายเจอได้อย่างราบรื่นหรือไม่แล้ว แต่เป็นจะให้คนในบ้านนี้ถูก
นกขมิ้นพวกนั้นเพ่งเล็งอย่างไรเหตุผลไม่ได้

เขาจะปล่อยให้คนที่ไม่รู้ห้วนอนปลายเท้าพวกนั้นทำให้เจียงซีเดือดร้อน
ไม่ได้

ต่อให้ในความทรงจำของเขา นอกจากเอกสารการวิจัยสำคัญหายไป
ชุดหนึ่ง เจียงซีก็ไม่ประสบกับปัญหาอื่น แต่ในเมื่อเขากับซาเอ้อกลับมาที่นี่
ณ เวลานั้น และเข้ามาอยู่ในเหตุการณ์ด้วยความบังเอิญ ทุกอย่างหลังจากนี้จะ
ดำเนินไปตามวงจรเดิมหรือไม่ จะเกิดความคลาดเคลื่อนหรือเกิดความ
เปลี่ยนแปลงมากนักแค่นี้ไหนก็พูดได้ยากแล้ว

* นกขมิ้นกลุ่มหนึ่งที่รอตักแตนจับจิ้งจกจันอยู่ข้างหลัง มาจากสำนวน 'ตักแตนจิ้งจกจัน นกขมิ้นอยู่
ด้านหลัง' เปรียบถึงสถานการณ์ที่มีฝ่ายหนึ่งรอแย่งชิงผลประโยชน์จากอีกฝ่ายหนึ่งที่กำลังกระทำการโดยมอง
แต่ประโยชน์ตรงหน้า ไม่ได้คำนึงถึงอันตรายที่อาจซุ่มซ่อนอยู่ข้างหลัง

เขาไม่อยากให้ครอบครัวเพียงหนึ่งเดียวของเขาเจอปัญหายุ่งยาก

"ตอนพวกเราเข้ามา เหมือนคุณก็เพิ่งกลับมาใช่ไหม" อู๋ซื้ออ่านข้อความจบด้วยสีหน้าเรียบนิ่ง ถือเครื่องสื่อสารแล้วเอ่ยถามเหมือนชวนคุยเรื่องสัพเพเหระ

เขาต้องหาทางให้เจียงซื้อออกไปจากที่นี่

เจียงซื้หนึ่งงันก่อนตอบ "อ้อ" พลางคลั่งหัวว่า "ตอนแรกจะออกไปประชุมปรากฏว่ากลางทางนึกได้ว่าไม่ได้เอาข้อมูลฉบับร่างระยะแรกไปด้วย เลยย้อนกลับมาเอา"

ข้อมูลฉบับร่างระยะแรก

อู๋ซื้อจับประเด็นสำคัญได้อย่างรวดเร็ว

ความทรงจำของคนนั้นช่างประหลาด บางครั้งรายละเอียดเรื่องราวบางอย่างถูกกาลเวลาที่ยาวนานกลบหายไปแล้ว แม้แต่ตัวเองก็จำไม่ได้แล้วว่าลืมไปหรือยัง แต่เมื่อปุบปับได้ยินคีย์เวิร์ดหรือเหตุการณ์บางอย่าง รายละเอียดที่ถูกกลบทับส่วนนั้นก็ผุดขึ้นมาทันที

ในที่สุดอู๋ซื้ก็นึกได้แล้วว่าตอนนั้นเจียงซื้ย้อนกลับมากลางคันเพื่อกลับมาเอาข้อมูลวิจัยฉบับร่างชุดนั้น ภายหลังเหมือนพบว่าข้อมูลถูกสลับไป

เรื่องของที่ถูกขโมยอู๋ซื้รู้ไม่ละเอียดนัก เพราะเจียงซื้ไม่มีทางบอกเรื่องที่เกี่ยวข้อกับความลับของทางกองทัพกับเด็กอายุเก้าขวบง่าย ๆ ต่อให้เป็นลูกชายของตัวเองก็ตาม

อู๋ซื้อเจอจุดเปิดฉีกจากคำพูดของอีกฝ่ายแล้ว จึงไหลตามไปทันที "งั้นคุณก็ต้องออกไปประชุมไม่ใช่เหรอ ขอโทษด้วยครับ พวกเรามาทราบเวลาแล้ว"

วืด...วืด...

เครื่องสื่อสารสันติกันสองครั้ง อู๋ซื้อเปิดหน้าจอแล้วกวาดตาดูรอบหนึ่งก็เห็นถึงส่งข้อความมาอีกข้อความ...

'หัวหน้า! กลุ่มวัตถุลอบพวกนั้นขยับแล้ว! ตรงไปทางพวกคุณ แถมเร็วพอสมควรเลยด้วย! คุณกับคุณหยางสำรวจเสร็จแล้วหรือยัง ต้องการกองหนุน

'ไหมครับ'

ลูซี่ยังคงไม่แสดงอารมณ์บนสีหน้า แต่นิ้วที่จับเครื่องสื่อสารกลับ
กุมแน่นที่หนึ่ง

ข้อความที่ถึงส่งมาแค่สั้นไปเสียงเดียว เสียงสั้นอีกเสียงนั้นมาจาก
เครื่องสื่อสารของเจียงซี

ลูซี่ตอบกลับข้อความของถึง หางตาก็จับตาดูการเคลื่อนไหวของ
เจียงซีไปด้วย

'เจรจากับคาร์ลอส เบลก ถามพวกเขาว่าอยากเปลี่ยนจากเชลยมาเป็น
พาร์ตเนอร์ไหม เตรียมหนังสือสัญญาไว้ด้วย คนที่ยินยอมให้ลงชื่อแล้วปล่อยตัว
เป็นอิสระ ส่วนที่ไม่ยอมก็ใส่ตรวนไฟฟ้าไว้เป็นเสบียงสำรอง'

เขาพิมพ์ข้อความอย่างรวดเร็วแล้วส่งออกไป แทบจะชั่วพริบตาที่ได้รับ
ข้อความตอบกลับจากถึง...

'หัวหน้า เขาบอกว่าพวกเราไม่มียางอาย กัดซี่เข็มคนอื่น'

ลูซี่ตอบโดยตาไม่กะพริบ...

'มีสองทางเลือก ให้เลือกแค่หนึ่งทาง มีมนุษยธรรมสุดๆ แล้ว'

ต่อหน้าเจียงซีเขาไม่สะดวกที่จะเปิดจอโฮโลแกรมที่เห็นอยู่ตรง
ชายแขนเสื้อ แต่ดูจากข้อความก่อนหน้านี้ของถึง วัตถุลอยที่อยู่รอบเศษเสี้ยว
ดาวเคราะห์มีจำนวนไม่น้อย ถ้าฟังเขากับซ่าเอ็ธรวมถึงทีมหน่วยฝึกหัดคน
ประจัญบานกันขึ้นมาย่อมเสียเปรียบ มองจากเวลานี้แล้ววิธีการเดียวที่ทำได้
ก็คือดึงผู้พเนจรกลุ่มนั้นมาเป็นพวก

วิธีการเอาชีวิตรอดของผู้พเนจรกำหนดให้พวกเขาเป็นกลุ่มคนที่ร่วมงาน
ด้วยง่าย ขอเพียงเล็งหาสิ่งที่พวกเขาสนใจมาเป็นเบี้ยต่อรอง

สิ่งที่ผู้พเนจรส่วนใหญ่ต้องการนอกจากทรัพยากรในชีวิตประจำวันที่
อุดมสมบูรณ์ก็คืออาวุธยุทโธปกรณ์ สองสิ่งนี้เกี่ยวพันถึงว่าพวกเขาจะใช้ชีวิต
ในอวกาศได้ดีหรือไม่ ฉะนั้นจึงไม่มีวันเป็นของล้ำสมัย แต่ด้วยสถานการณ์
ในขณะนี้ ทรัพยากรในชีวิตประจำวันกับอาวุธของพวกเขาเองก็เป็นปัญหา
ยังไม่ต้องคาดหวังว่าเอามาเจรจาได้

เพราะฉะนั้นพวกเขาต้องหาเบี้ยต่อรองอื่น

จูชือจึงตอบกลับไป

‘นายบอกคาร์ลอส เบลก เป้าหมายที่เราร่วมมือกันมีเปอร์เซ็นต์สูงที่จะ
เป็นนครซิลเวอร์’

หลังจากนั้นครู่หนึ่งข้อความของดังก็ถูกส่งมา

‘หัวหน้า เขาบอกว่าตกลง’

จูชือจึงตอบกลับไป

‘ติดต่อเลอ แบนกับหลิว ในศูนย์หลบภัยมียานบินทหารฉุกเฉิน ให้
พวกเขาขับมาให้ครบจำนวนที่ใช้’

ขณะที่เขากับดังสื่อสารกัน เจียงซีซึ่งนั่งอยู่ที่โซฟาก็หลับตาลงอ่านข้อความ
จากนั้นก็ขยับพิมพ์เครื่องสื่อสารไม่กี่ที ดูเหมือนจะตอบกลับเพียงสั้นๆ

เมื่อนานมาแล้วเขาก็เป็นแบบนี้ ไม่ว่าจะเป็นรับสายสื่อสารหรือตอบ
ข้อความก็จะมีเพียงถ้อยคำไม่กี่คำ ไม่เคยพูดอะไรให้มากความ ต่างจากเวลา
สนทนาในยามปกติอย่างสิ้นเชิง

มีหน้าซ้ำเรื่องที่จะทำให้เขาอ่านแล้วตอบกลับด้วยส่วนมากก็เป็นธุระเรื่องงานทั้งนั้น

เจียงซีตอบกลับแล้วก็เก็บเครื่องสื่อสาร ก่อนเงยหน้าขึ้นกล่าวขอโทษ "เจ้าหน้าที่ที่ประชุมเร่งมาแล้ว ผมน่าจะอยู่จนนิติฯ ซ่อมแบบฯ พลังงานจนเสร็จไม่ได้" เขามองนาฬิกาในห้องรับแขก กล่าวอย่างติดจะอ่อนใจเล็กน้อย "ประสิทธิภาพของพวกเขาต่ำกว่าที่ผมคิดไว้ไม่น้อย"

ได้ยินอีกฝ่ายพูดเช่นนั้น จู๋ชื้อกลับโง่ใจไปเปละหนึ่ง

เขาเอ่ยปากแทบจะทันที "พวกเราครบถ้วนแล้ว ทางนิติฯ ประสิทธิภาพแยะแค่ไหน แบบฯ พลังงานตัวเดียวก็ไม่น่าจะถึงกับต้องซ่อมหลายชั่วโมง พวกเราค่อยหาที่รอที่อื่นแล้วกันครับ"

เจียงซีหัวเราะ อันที่จริงเขามีรูปลักษณะอ่อนวัยมาก ไม่เห็นร่องรอยของกาลเวลานับใบหน้า เขาในกาลอวกาศนี้อายุมากกว่าจู๋ชื้อที่อยู่ในวัยหนุ่มตอนนี้เกือบสามสิบปี แต่หากมองจากรูปลักษณะภายนอก บอกว่ามากกว่าสิบปีก็มีคนเชื่อ

แต่กิริยารวมถึงน้ำเสียงการพูดจาของเขาเต็มไปด้วยกลิ่นอายของผู้อาวุโส แม้กระทั่งรอยยิ้มและแวตาก็ยังแจ่มกลืนอายุนั้น

กับจู๋ชื้อน้อยที่วงซิมเป็นเช่นนั้น กับจู๋ชื้อเวอร์ชันผู้ใหญ่ก็เป็นเช่นนั้น กับซาเอ้อ หยาง...

เอาเถอะ ซาเอ้อ หยางเป็นข้อยกเว้น

ต่อให้เวลานี้บุคคลอันตรายนี้นั่งงีบขริมนั่งง่วง ก็ยากจะทำให้คนรู้สึกว่าเขาเป็นผู้ใหญ่อะไร

จู๋ชื้อยับตัวลุกจากโซฟาในห้องรับแขก ซาเอ้อกลับซ้ำว่าจังหวะหนึ่งเขายกแก้วน้ำที่วางอยู่บนโต๊ะกระจกนานสองนานขึ้นดื่ม ก่อนจะวางแก้วลงแล้วลุกขึ้นอย่างไม่รีบร้อน ส่งยิ้มให้จู๋ชื้อ

"คอยหานิดหน่อยจริงด้วย"

"ทำอย่างกับนายพูดเยาะอย่างนั้นล่ะ" จู๋ชื้อย้อนกลับประโยคหนึ่ง

"ที่รัก น้ำรินไว้ให้ดื่ม ไม่ได้เอาไว้ถือนั่งงม" ซาเอ้อบ้วนคายไปทางแก้ว

ที่อีกฝ่ายหมนอยอยู่ในมือนานสองนาน

จู๋ชื้อหลูบตามองแก้วน้ำในมือตัวเองสลับกับมองแก้วที่ชาเอ๋อดื่ม พลันความคิดหนึ่งก็ผุดขึ้นในใจ ว่าแล้วก็แหงนหน้ากระดกไปสองอีก ขณะกลืนน้ำลงคอทางตาก็ชำเลื่องมองไปอีกทาง...เจียงซีกำลังขยับเท้าไปทางห้องหนังสือ คาดว่าคงไปหยิบข้อมูลวิจัยฉบับร่างที่ลืมทิ้งไว้

เขามองการเคลื่อนไหวของเจียงซีพลางก้มตัวหยิบแก้วน้ำของชาเอ๋อด้วย เมื่อแตะขอบแก้วก็รู้สึกว่ามีปากของตัวเองถูกลูบอย่างไม่หนักไม่เบาไปที่หนึ่ง สัมผัสแห่งผากเจือความหยาบกร้านนิดๆ

นิ้วของจู๋ชื้อกระตุก เกือบทำแก้วหล่นลงพื้น

เขาเบนสายตามองไปก็เห็นชาเอ๋อเอามือล้วงกระเป๋าข้างหนึ่ง ส่วนอีกข้างยกคาง นิ้วโป้งขยับอยู่ตรงหน้าเขา ชายหนุ่มเอียงหน้าเอ่ยขึ้น

"ใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว น้ำเลอะออกมาแล้ว"

พูดมั่วซั่ว

จู๋ชื้อยกมือลูบมุมปากทีหนึ่ง

"ฉันเซ็ดให้เรียบร้อยแล้ว" ชาเอ๋อบอกพลางแบมือให้จู๋ชื้อ ขยับปากพูดด้วยรอยยิ้มอย่างไม่มีเสียงว่าเขาเครื่องสี่สารให้ฉัน

จู๋ชื้อมองอีกฝ่ายครู่หนึ่ง เมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าของเจียงซี ในที่สุดก็ล้วงเครื่องสี่สารออกมาตบใส่ฝ่ามือของชาเอ๋อ จากนั้นก็หยิบแก้วน้ำสามใบบนโต๊ะกระจกแล้วหมนรู้งเดินไปทางห้องครัว

"ขอใช้อ่างล้างจานหน่อยนะคะครับ ผมจะล้างแก้วให้" ขณะจู๋ชื้อเปิดก๊อกน้ำ ทางตาก็เหลือบไปเห็นเจียงซีเดินออกจากห้องหนังสือจึงเอ่ยปากขอ

ความจริงแล้วเคนเตอร์ข้างๆ ก็มีเครื่องล้างจานและชาเอ๋ออัตโนมัติอยู่ แต่เจียงซีเป็นพวกอนาถณ์จัดกับเรื่องนี้ ต้องล้างแก้วน้ำจานชามด้วยมือสองรอบ แล้วค่อยเอาเข้าเครื่องล้างจาน

มิน่าซ้ำของพวกนี้คนอื่นล้างแล้วไม่นับ เขาจะต้องล้างด้วยตัวเอง

ที่ผ่านมาทุกครั้งทีกลับถึงบ้านหลังจากไปทำงานนอกพื้นที่หลายวัน เขาก็ต้องนำถ้วยชามที่แม่บ้านล้างแล้วมาล้างใหม่อีกรอบ

ดีว่าเขาทารุณแค่กับตัวเอง ไม่ได้บังคับให้ผู้ชายเป็นเหมือนเขาด้วย
เจียงซีเพิ่งเดินเข้าห้องรับแขก พอได้ยินดังนั้นก็วางซองเอกสารสีดำในมือ
ลงบนที่วางแขนของโซฟาแล้วตรงไปยังห้องครัวทันที

"วางไว้เดี๋ยวผมทำเอง"

"ไม่เป็นไรครับ แค่นี้เอง" ผู้ชายตอบ จงใจเลือกวิธีล้างแบบขอไปที
เจียงซีมองเขาแวบหนึ่งก่อนพุดกิ้วหัวเราะ "วิธีล้างของคุณนี่เหมือน
ลูกชายผมเปี๊ยะเลย"

ผู้ชายหัวเราะด้วย "เหวอครับ"

เจียงซียื่นห้อยแขนข้างลำตัวทั้งสองข้าง อดทนให้อีกฝ่ายย่ำยีแก้ว
ทั้งสามใบแล้วจึงรับมาจัดการรอบที่สอง

"เอละ ผมทำเอง ไปเช็ดมือเถอะ"

น้ำเสียงของเขาเป็นธรรมชาติเกินไป ธรรมชาติจนเหมือนพูดกับคนใน
ครอบครัว ทำเอาผู้ชายชะงักก็เท่าเมื่อได้ยินและอดมองอีกฝ่ายไม่ได้

"อะไร จะดูเพื่อเรียนรู้ด้วยเหวอ" เจียงซีหยอกล้อ

"อืม" ผู้ชายดึงกระดาษทิชชูแผ่นหนึ่งมาเช็ดมือพลางตอบ "ตอนเด็ก ๆ
ผมขี้เกียจ เวลาล้างของพวกนี้ก็ทำลวก ๆ ตลอด ตอนนี้มีโอกาสก็หัดเสียหน่อย"

"หัดแล้วจะได้เอาไปใช้เหวอ" เจียงซีหัวเราะ "ฝากท้องไว้ข้างนอกตลอด
ชั้นตอนนี้ก็ถือว่าข้ามไปได้เลย"

ตำแหน่งที่ผู้ชายยืนดูไม่ตั้งใจ เหมือนแค้นองให้ชัดว่าเจียงซีล้างแก้วให้
สะอาดกว่าอย่างไร แต่ความจริงแล้วเขาเฝ้าจุดนี้นั่นบ่งสายตาของเจียงซีที่จะ
มองไปทางห้องรับแขกได้พอดี

เขาอาศัยจังหวะที่เจียงซีล้างแก้วเสร็จแล้วหันเอาพวกมันไปวางใน
เครื่องล้างจานอัตโนมัติ ขำเล็งมองไปทางห้องรับแขกอย่างไวแวบหนึ่ง ก็เห็น
ข้าเอ๋อเดินผละจากซองเอกสารสีดำนั้น ยกเครื่องสื่อสารในมือแล้วขยิบตาขวา
ให้เขาทีหนึ่ง

เมื่อผู้ชายกับเจียงซีเดินตามกันมาถึงห้องรับแขก ข้าเอ๋อกำลังยื่นเอามือ
ล้วงกระเป๋าข้างหนึ่ง ก้มหน้าพิมพ์เครื่องสื่อสารอยู่ข้างโซฟาสองที่นั่ง

"หืม? เสรีจแล้วหรือ" ซ่าเอ๋อเงยหน้าขึ้นมองทั้งสองคนแวบหนึ่ง ก่อนตะหนัาจอไปสองครั้งแล้วเก็บเครื่องสื่อสารเข้ากระเป๋าตัวเอง อธิยาบถทั้งหมดดูเหมือนเมื่อครู่เขาแค่ฆ่าเวลาเท่านั้น

เจียงซีเดินไปหน้าที่แขวนผ้า หยิบเสื้อนอกมาพาดแขน ก่อนจะเดินกลับไปโซฟาสองที่นั่งแล้วก้มตัวลูบศีรษะของเด็กน้อยที่นอนขดตัวแล้วเอ๋ยเรียก

"เจ้าลูกชาย?"

จูชื้อน้อยนอนขดตัวไม่ไหวติงราวกับกำลังอยู่ในสภาวะจำศีล

เจียงซีหลุดหัวเราะ "เจ้าเด็กนี่"

เขายืนอยู่ตรงนั้น มองจูชื้อน้อยที่หลับใหลไว้การตอบสนองครู่หนึ่งแล้วบอกเสียงเบา "ลูกชาย พ่อไปก่อนนะ แล้วจะรีบกลับมา"

ขณะพูดถึงประโยคสุดท้ายเขาก็หันตัวมาประสานสายตากับจูชื้อพอดี แต่พริบตาเดียวเขาก็หลุดสายตาลงยื่นมือไปหยิบซองเอกสารบนที่วางแขนของโซฟา มองด้านในจากปากซอง หลังแน่ใจว่าตนไม่ได้หยิบผิดอีกจึงเดินไปที่ประตู

"รบกวนแล้ว พวกเราขอตัวก่อนนะครับ" จูชื้อกับซ่าเอ๋อออกไปนอกประตู ก่อนเขาก้าวหนึ่ง

เครื่องสื่อสารของจูชื้อสั่นอีกครั้ง ยังคงเป็นข้อความจากถัง...

'หัวหน้า วัตถุประสงค์กลุ่มนั้นลงจอดล้อยมจุดที่พวกคุณอยู่แล้ว ผมกับคาร์ลอส เบลกอยู่บนยานลำเดียวกัน กำลังพากองทัพผู้พเนจรไป ทางนี้มีพวกกายอยู่เฝ้า คาดว่าอีกห้านาทีก็เข้าประจำที่'

จูชื้อกำลังจะตอบ พลันรู้สึกวาทังติกลั่นสะเทือนหนหนึ่งซึ่งเบามาก หากไม่ได้อยู่บนตึกสูงอาจจะไม่รู้สึกรู้สึด้วยซ้ำ

"แผ่นดินไหวหรือ" มือของเจียงซีที่ปิดประตูชะงักกึก

"น่าจะใช่ แตริกเตอร์ไม่รุนแรง" จูชื้อตอบไปแบบนั้น สายตากลับประสาน

กับซาเอ้อแวบหนึ่ง

แรงสั่นสะเทือนลักษณะนี้ไม่ใช่แผ่นดินไหว เขาเคยสัมผัสได้ถึงความแตกต่างอันน้อยนิดนั้นขณะเข้ารับการทดสอบในสภาพแวดล้อมจำลอง มันเหมือนเค้านั่งที่สภาพแวดล้อมจำลองหรือสภาพแวดล้อมชั่วคราวบางอย่างกำลังจะถูกทำลายหรือพังทลายมากกว่า

ณ ขณะนี้จะเป็นกาลอวกาศที่ถูกบีบเข้าหากันนี้กำลังจะหายไปแล้ว สำหรับลูซี่นี่เป็นเรื่องดี หากมิติเวลานี้หายไป เช่นนั้นอพาร์ตเมนต์นี้เจียงซีที่กำลังจะไปประชุม รวมถึงเอกสารฉบับร่างชุดนั้นในมืออีกฝ่ายก็จะหายไปจากเส้นยี่หวดวเคราะห์นี้ แล้วดำเนินต่อไปในกาลอวกาศที่พวกเขาอยู่

ลูซี่ก็ไม่ต้องกังวลแล้วว่าพวกไม่รู้หัวนอนปลายเท้าที่ล้อมอยู่ข้างนอกจะมารบกวนที่นี่

ตอนที่เขาถ่วงเวลาให้เจียงซีล้างแก้วน้ำ ซาเอ่อน่าจะใช้ฟังก์ชันสแกนทะลุในเครื่องสื่อสารของเขาดึงข้อมูลที่อยู่ในของเอกสารมาแล้ว

สิ่งที่ควรได้ก็ถึงมือแล้ว คนที่อยากเจอก็ได้เจอแล้ว

ทุกอย่างสมบูรณ์และราบรื่น สภาพจิตใจน่าจะไม่วุ่น แต่เมื่อพวกเขาได้รับรองลงจากตึก เห็นเจียงซีโบกมือลาพวกเขาก่อนเดินเลียบไปทางประตูทิศตะวันตกเฉียงใต้ของอพาร์ตเมนต์คนเดียวนั้นจิตใจของลูซี่ก็กลับหม่นหมองลง

นานมาแล้ว หนึ่งปีก่อนที่เจียงซีจะเสียชีวิต ครั้งหนึ่งขณะเจียงซีกับลูซี่สนทนากันแล้วหัวข้อวไปที่เรื่องเวลา ตอนนั้นอีกฝ่ายพูดกับลูซี่อย่างจริงจังประโยคหนึ่งว่า 'ถ้ามีวันหนึ่งเราสามารถควบคุมเวลาได้ตามอำเภอใจ นั่นอาจเป็นเรื่องที่มีแรงดึงดูดใจที่สุดในโลกแล้ว'

เจียงซีเคยทอดถอนใจแล้วตึกเตือนลูซี่ว่าหากมีวันที่เกิดเรื่องแบบนั้น จำไว้ว่าอย่าไปแก้ไขอะไรมากเกินไป เพราะจะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่ใหญ่เกินคาดเดา ยากเกินกะเน เนื่องจากแรงยั่วยุมักมาคู่กับภัยอันตราย

เวลานั้นลูซี่ไม่ค่อยเข้าใจ เพราะไม่มีอะไรที่ยั่วยวนใจจนเขาด้านทานไม่ได้

ทว่าตอนนี้จู่ๆ เขาก็เข้าใจแล้ว

เขาเห็นเจียงซีเดินออกไประยะหนึ่งแล้ว ไกลจะพ้นประตูเขตพาร์ตเมนต์
จู่ๆ จูชื้อก็ส่งเสียงใส่แผ่นหลังของอีกฝ่าย

"วันที่ 14 เดือนพฤศจิกายน ปี 5667"

เจียงซีชะงัก หันมามองเขา "อะไรนะ"

"วันที่ 14 เดือนพฤศจิกายนปี 5667 วันนั้น...อย่าออกจากบ้านได้ไหมครับ"

จู่ๆ เขตพาร์ตเมนต์ก็เริ่มสั่นอีกครั้งหนึ่ง เหมือนทะเลสาบที่ถูกคน
ด้วยเสายาวๆ ตึกและเงาต้นไม้เริ่มได้รับผลกระทบ กิ่งก้านสั่นไหวก็ดขรางทาง
ด้านหน้า

เจียงซียืนนิ่งได้รอมั้ยอยู่ครู่หนึ่ง มองมาทางนี้เงยปาก ไม่ได้เอ่ยปากพูดจา
สีหน้ากับแววตาเลื่อนราวในม่านราตรีทำให้คนมองไม่เข้าใจ

"คำพูดนี้อาจจะเสียมารยาท" จูชื้อรู้สึก่วชีวิตนี้ไม่เคยทำเรื่องที่ดูว่า
ไม่สนใจผลที่ตามมาแบบนี้มาก่อน อาจเพราะเขาไม่เคยเห็นทฤษฎีผีเสื้อ
ขยับปีก* ที่ยากจะหวนคืนมาก่อน "แต่ว่า..."

"ไม่เป็นไร" น้ำเสียงของเจียงซีฉายแววความอ่อนโยนของผู้อาวุโสกว่า
"ไม่เป็นไร ทุกคนต่างมีเวลาที่นุ่่มปามู่วาม ไม่มีใครเป็นข้อยกเว้น"

เสียงสั่นของเครื่องสื่อสารดังขึ้นติดต่อกันหลายครั้ง น่าจะเพราะทางถึง
มีสถานการณ์ใหม่อีกแล้ว

เขตพาร์ตเมนต์ที่ข้ามเวลามาหลายสิบปีผืนนี้เริ่มไม่มั่นคงขึ้นเรื่อยๆ
ทางเจียงซีน่าจะไม่วู้สึกถึงความไกลหลที่เหมือนจะพังทลายลักษณะนี้ ส่วน
จูชื้อกลับไม่มีเวลาสนใจแล้ว เขาแค่อยากไ้ได้ยินเจียงซีตอบ อยากไ้ได้ยินเจียงซี
พูดว่า 'ครับ ผมจะจำไว้'

ทว่าเมื่อเจียงซีเอ่ยปากอีกครั้ง กลับยังคงไม่ได้พูดคำตอบที่จูชื้ออยากฟัง
ท่ามกลางคลื่นสั่นไหวที่รุนแรงขึ้นเรื่อยๆ จูชื้อไ้ได้ยินเจียงซีตอบไม่ตรงคำถาม

"เหมือนผมจะลืมบอกคุณว่าคุณเหมือนลูกชายผมมาก เหมือนทั้งหน้าตา
และนิสัย"

* ทฤษฎีผีเสื้อขยับปีก (Butterfly Effect) หมายถึงเหตุการณ์หรือการกระทำเพียงเล็กน้อยอย่างหนึ่งสามารถ
ส่งผลกระทบต่ออันซับซ้อนหรือสร้างปรากฏการณ์ใหญ่ในอนาคตอย่างมหาศาลจนคาดไม่ถึงได้

จูชื้อยืนอยู่ตรงนั้น มือที่ทั้งอยู่ข้างลำตัวกำแน่น ครู่หนึ่งจึงตอบ "อืม" เสียงหนึ่ง

"ผมเคยพูดเล่นกับลูกชายว่าเขาโตช้าเกินไป อยากข้ามเวลาหลายสิบปี ไปดูตอนที่เขาเป็นผู้ใหญ่แล้ว" น้ำเสียงของเจียงซีเจี๋ยแว่หว่วเราะเล็กๆ

จูชื้อหลับตา ยังคงตอบกลับเพียงคำเดียวว่า "อืม"

"คำพูดนี้อาจฟังดูเสียมารยาท แต่ผมก็ยังจะบอกว่า..." เจียงซีหยุดไป ครู่หนึ่งแล้วกล่าว "ผมดีใจมาก"

"ผมเองก็...ดีใจมากเหมือนกัน" จูชื้อตอบ

"บอกตามตรงว่าดูไม่ค่อยออกเท่าไร" เจียงซีพูดเชิงหยอกล้อ เขตอพาร์ตเมนต์ทั้งเขตดูใกล้พังทลาย เวลาเหลือน้อยเต็มที่ เขามองจูชื้ออีกครู่หนึ่ง ก่อนโบกมือให้ทางนี้ "ผมต้องไปแล้ว บางที..."

พูดยังไม่ทันจบภาพตรงหน้าก็เปลี่ยนไป จูชื้อมองกาลอวกาศนี้แตกสลายเหมือนผืนดินขึ้นเล็กขึ้นน้อย หนึ่งในรอยแยกนั้นพาดขวางอยู่ตรงหน้าเขา เจียงซีอาจอยู่ด้านหลังรอยแยก อาจหายไปพร้อมกับกาลอวกาศนั้นแล้ว จูชื้อมองไม่เห็นอีกฝ่ายและไม่อาจได้ยินอีกครั้งประโยคสุดท้ายนั้น

"หัวหน้า ถ้ายังใจลอยอยู่ตรงนี้อีก พวกเราก็จะถูกกาลอวกาศที่พังทลายฉีกเป็นชิ้นๆ แล้วนะ" เสียงของซ่าเอ๋อดังขึ้นข้างหูเขา "ฉันนะไม่กลัวหรอก แต่ถ้าเป็นนายล่ะก็...แยกส่วนแล้วก็ประกอบใหม่ไม่ได้แล้ว"

จูชื้อยังไม่ทันมีปฏิกิริยาก็รู้สึกตัวเองถูกคนคว้าข้อมือให้วิ่งไปตามถนนของเขตอพาร์ตเมนต์ที่เริ่มอันตราย

เมื่อเห็นเขตแดนของกาลอวกาศนี้ บริเวณนั้นก็เริ่มมีรอยร้าวชัดเจน ถ้าพวกเขาผีนออกไปตามรอยร้าวแล้วออกไปถึงด้านนอกน่าจะเหลือแค่ศีรษะหรือแค่ขา ส่วนที่เหลือน่าจะตกอยู่ในอีกกาลอวกาศหนึ่ง

พื้นที่ที่ยังไม่ถูกฉีกออกมีขนาดแค่ครึ่งตัวคน อีกทั้งยังหดเล็กลงอย่างต่อเนื่อง

"มา กอดกัน!" ซ่าเอ๋อหันหน้ามาหัวเราะที่หนึ่งขณะวิ่ง มือที่จับข้อมือของจูชื้อตวัดกลับกะทันหัน

"กระโดด!" ผู้ซื้อวัดแขนโอบคออีกฝ่ายตามแรงกระชากนั้น ทั้งสอง
อาศัยแรงเฉื่อย* กระโดดเบี่ยงร่าง แอบตัวกันลอดผ่านพื้นที่ที่หดเล็กลง
เรื่อย ๆ นั้นแล้วตกกระแทกลงพื้น

* แรงเฉื่อย ในทางฟิสิกส์หมายถึงสมบัติของวัตถุที่พยายามรักษาสภาพหยุดนิ่งเอาไว้ หรือการต่อต้าน
การเปลี่ยนแปลงสภาพการเคลื่อนไหว วัตถุที่มีมวลมากจะมีความเฉื่อยมาก ทำให้วัตถุนั้นเคลื่อนที่ยาก
ต้องใช้แรงมาก วัตถุที่มีมวลน้อยจะมีความเฉื่อยน้อย ทำให้วัตถุเคลื่อนที่ง่าย ใช้แรงน้อย

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/41tqyNT>